

Európa tábor, 2003.

(napló-részlet)

június 16., vasárnap

Állunk az évezárón. Az igazgató úr sorra hívja ki a legjobban tanuló diákokat. Irigy vagyok, mert ők mehetnek a híres táborba..., de most mintha az én nevemet mondanák. Fel kell menni az irodába, ahol elmondják, mit kell vinni, és mikor indulunk. Még gratulál is nekünk az igazgató úr. A lábam is remegni kezd, mert csupa külföldi gyerek lesz ott rajtunk kívül, akikkel csak németül tudok majd beszélgetni. A nyári meleg ellenére is lúdbőrös lesz a hátam. Anya nagyon örül és ezerszer is megpuszil. Nagy kapkodásban vagyunk. Ezt a ruhát viszem, azt a tusfürdőt. Hol a sampó? Jaj, kinőttem a tavalyi kedvenc pizsamámat! Anyán látom, hogy mennyire izgul. Még sosem nyaraltam külföldön egyedül. Végre ágyban vagyok, de alig bírok elaludni az izgalomtól. Holnap indulás!

június 17., hétfő

Reggel hat óra. Csörög az órám. Nagyon izgulok, de anyu elkísér a buszhoz. Az indulás után én rögtön elalszom. Végre megérkeztünk. Hosszú volt az út, tizenkét órán át utaztunk. A tábor gyönyörű. Beosztanak minket és én a hetes házba kerülök. Tízen vagyunk a szobában és csak méregetjük egymást. Végre egy zöld ruhás lány – később megtudtam, hogy Sabiné-nak hívják – elneveti magát, és leülünk ismerkedni. Szerencsére megértem, mit akar. A többiek sem beszélnek jobban németül, mint én. Szlovák, cseh, lengyel, olasz, francia és német szobatársaim vannak.

június 18., kedd

Ma kirándulni mentünk. Mindenki egyszerre indult és más-más úton kellett eljutni egy kijelölt helyre, ahol egy láda volt elásva, a jutalom-kincsekkel. Persze, közben vigyáznunk kellett, nehogy csapdába kerüljünk. Fogalmunk sem volt, merre kerüljünk. Olyan volt az erdő, mint egy labirintus. Meleg volt, Annának megfájdult a lába, Sabinét megcsípte egy darázs. Összetalálkoztunk a kettes csapattal, és megörültünk, hogy jó úton járunk. Sajnos Anna rálépett

egy csapdára, ami egy órányi büntetést jelentett a csapatnak. Mindenki kiabált rá: miért volt ilyen ügyetlen? Erre ő sírva fakadt. Végre megtaláltuk a ládát. Fárasztó nap volt.

június 19., szerda

Ma országismereti verseny lesz. Egy csapat három tagú. „Földrajz, történelem, népszokások” – ezekből a témakörök közül lehet választani. Eleinte nehezen ment, nem is értettük egymást igazán, de aztán belejöttünk és segítgettünk egymásnak.

június 20., csütörtök

Különbusszal kirándulni mentünk. Együtt ültünk a csapatunkkal és beszélgetni próbáltunk. Egy erdőben piknikeltünk. Én nagyon magam alatt voltam, hiányoztak a szüleim, a barátaim. Leültem egy farönkre, amikor egy fiú rámköszönt: „Ahoj!”. Az mi? Nem értelek! A szlovák fiú kedvesen mosolygott és megint köszönt. Egyből jobban éreztem magam. Lehet, hogy nem értem, mit mond, de csak vigasztalni akar, hiszen bizonyára neki is hiányoznak az otthoniak.

június 23., vasárnap

Nagyon gyorsan eltelt ez a hét. Sokat versenyeztünk, volt ügyességi, gyorsasági vetélkedő és fejtörő is. A játék során észrevettük, hogy, ha nem fogunk össze, akkor nem jutunk semmire. Megkedveltük egymást és a kapott nyereményeket igazságosan elosztottuk. Barátok lettünk és címet is cseréltünk. Elhatároztuk, hogy továbbra is tartjuk a kapcsolatot.

Apa azt mondta, ha én felnövök, dolgozhatok vagy tanulhatok a szomszédos országokban is. Nem lesz gondom útlevéltre, sőt (és nekem ez tetszik a legjobban) a pénzünk is egyforma lesz. Biztosan igaza van, de úgy érzem, ez elképzelhetetlen az ott élők mindennapjainak megismerése nélkül.

Európa tábor: jövőre, veletek, ugyanitt!

Homoktövis Általános Iskola 7/b. osztály

„Minek legyek külföldi...?”

Szerintem érdemes belépni az Európai Unióba, mert például, ha valaki nyaralni indul és uniós országon megy át, nem kell a határoknál várakoznia.

Vannak emberek, akik nem akarják, hogy belépünk az Unióba, mert félnek, hogy a cégük tönkremegy. Azért például, mert egy autókereskedésből vagy javítóműhelyből elmehetnek a jó szerelők más országba, több pénzért dolgozni.

Az iskola jóvoltából én már találkoztam külföldi diákokkal. Először tőlünk ment egy csoport Angliába, majd az angol gyerekek látogattak Magyarországra. Angliában nagyon sok szép helyet megmutattak, például a Buckingham Palace-t, vagyis palotát, a Hoghtown Towert, ami egy nagy vár volt, közel a faluhoz, ahol az angol barátaink élnek. Nagyon jól éreztem magam, de sajnos kevés volt az egy hét a

teljes megismerkedéshez a külföldi gyerekekkel. Ebben az évben mi is sok érdekességet mutattunk meg az angol gyerekeknek Magyarországról. Hajókáztunk például a Balatonon, s voltunk a Tihanyi Apátságban is. Azon az egy héten még jobban összebarátkoztunk. Ők is nagyon jól érezték magunkat nálunk.

Az angolok életét nem lehet összehasonlítani a magyarokéval, annyira különböznek. Én nem gondolok arra, hogy inkább élnék más országban, mert az Európai Unióba való belépés csak a kezdet. Egy idő múlva mi is olyan jó gazdasági helyzetben leszünk, mint a többi uniós ország, és akkor minek legyek külföldi?

Kovács Péter

7/D. osztályos tanuló, Székesfehérvár